

Mål T-237/99 R

BP Nederland vof m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Statligt stöd —
Fumus boni juris — Krav på skyndsamhet”

Beslut av förstainstansrättens ordförande den 8 december 2000 II-3852

Sammanfattning av beslutet

1. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Villkor för bifall — Allvarlig och irreparabel skada — Bevisbörda — Beslut av kommissionen genom vilket återkrav av statligt stöd föreskrivs — Ekonomisk skada — Omfattas inte — Kränkning av mottagarnas rättigheter — Omfattning (Artikel 242 EG; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 104.2)*

2. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Uppskov med verkställigheten av ett beslut genom vilket återkrav av statligt stöd föreskrivs — Villkor för bifall — Krav på skyndsamhet — Möjlighet att staten inte kommer att betala tillbaka det återkrävda stödet om detta beslut ogiltigförklaras*

(Artikel 242 EG; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 104.2)

3. *Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten — Uppskov med verkställigheten av ett beslut av kommissionen om statligt stöd — Beslutets komplicerade och mycket speciella karaktär — Saknar betydelse — Nya uppgifter — Saknar betydelse*

(Artikel 242 EG; förstainstansrättens rättegångsregler, artikel 104.2)

1. Frågan huruvida en ansökan om interimistiska åtgärder ställer krav på skyndsamhet skall bedömas med beaktande av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den som ansöker om den interimistiska åtgärden orsakas allvarlig och irreparabel skada.

Det ankommer på den part som gör gällande en allvarlig och irreparabel skada att styrka förekomsten av densamma. Det behöver inte vara fastställt med en absolut visshet att skadan är nära förestående utan det är tillräckligt att den ifrågavarande skadan, särskilt då den beror på förekomsten av ett antal faktorer, är förutsägbar med en tillräcklig grad av sannolikhet.

En rent ekonomisk skada kan inte, förutom i särskilda undantagsfall, anses vara irreparabel, eftersom en ekonomisk kompensation, generellt sett, kan sätta den skadedrabbade i samma situation som han befann sig i innan skadan uppstod.

Dessutom är en kränkning av berörda personers rättigheter, vilka har erhållit statligt stöd som är oförenligt med den gemensamma marknaden, oundviklig vad gäller varje beslut av kommissionen som avser återbetalning av sådana stöd och kan inte i sig anses medföra en allvarlig och irreparabel skada, oberoende av en konkret bedömning av hur allvarlig och irreparabel den påstådda kränkningen är i varje enskilt fall.

(se punkterna 48—50 och 52)

2. Endast möjligheten att en medlemsstat inte återbetalar det stöd som har krävts tillbaka för det fall beslutet om detta återkrav ogiltigförklaras är inte tillräckligt för att det krav på skyndsamhet som föreskrivs i artikel 104.2 i rättegångsreglerna skall anses vara uppfyllt.

(se punkt 56)

3. Den påstådda rättssäkerheten till följd av att ett beslut som kommissionen har tagit beträffande statligt stöd är komplicerat och mycket speciellt — genom att det i beslutet inte fastställs att stödet skall krävas tillbaka av de mottagare som direkt har erhållit stödet, utan av de faktiska mottagarna — kan inte rättfärdiga ett uppskov med verkställigheten av ett sådant beslut.

det är nödvändigt att stödet krävs tillbaka av de faktiska mottagarna, är ett nytänkande, kan det inte bedömas i det interimistiska förfarandet huruvida kommissionen därigenom har förfarit riktigt. Följaktligen är en sådan aspekt av beslutet inte tillräcklig för att man skall kunna anse att det föreligger en sådan extraordinär omständighet som motiverar en nyanserad bedömning av kravet på skyndsamhet.

Även om det sätt på vilket kommissionen har argumenterat för att komma fram till ett sådant beslut, nämligen att

(se punkterna 62 och 64)